

СТАНОВИЩЕ

От проф. д-р Станимир Трифонов

За кандидатурата на доц. д-р Мартин Димитров

В конкурса за професор по операторско майсторство

В невидимата за публиката част от историята на българското кино винаги е висяла една неловка въпросителна тишина – дали пък операторът понякога не е бил доминираща фигура във филмовата продукция. Сама по себе си тази корелация е абсурдна от гледна точка на колективистичната същност на производствения кинопроцес, но...има и ситуации, които потвърждават верността на тази хипотеза.

Започвам становището си, посветено на кинематографическата, научна и преподавателска дейност на г-н Мартин Димитров, защото не само го познавам отдавна, но и имам преки впечатления от него по време на работа. И често се е случвало, видно от екрана, неговата роля във филма да е доминираща.

Тук няма да коментирам качествата на режисьорите, а само професионалните качества на доц. Димитров. Още повече, че дори само фактът да работиш с него, вече е комплимент за режисурата и продуцентството.

Мартин Димитров навлезе плавно и деликатно в професията. Той е натоварен не само с качествата си на колега и оператор, но и с фамилна отговорност пред занаята. А това е допълнително и важно изискване пред него, с което той се справя забележително.

Видно е от документацията му, че филмографската справка на кандидата е респектираща. Но това е така, както в количествено, така и в качествено отношение.

Независимо от видовете и жанровете кино, в които работи г-н Димитров, присъствието му е осезаемо. Дори понякога изработената от него визия е повече от впечатляваща. Ала не като самоцел за персонален блясък, а като органична съставка от цялостната филмова творба. За мен най-пресен пример за твърдението ми е новият му филм „Спекуланти“. Няма да коментирам цялостно произведението, но не мога да не отбележа съдържаната (ала властно присъстваща!) визуална концепция на оператора. Той превъзходно е обединил актьори, мизансцен, сценография и костюм в едно хармонично цяло. И с този артистичен изобразителен коктейл той успешно е подал ръка, както на режисурата, така и на драматургията. Кое е доказателство, че Мартин

Димитров умее не само да снима, но и да чете сценарии. Нека погледнем само „Писма от Антарктида” – един от най-добрите съвременни български филми!

Невъзможно ми е в този кратък обем на становището си да обгледам проявите на кандидата във всички видове кино: игрално, документално, телевизионно, корпоративно и т.н. Но мога ясно да заявя, че качеството на операторската му работа навсякъде е отличимо, ала и органично интегрирано в кинематографическата цялост на филмите.

Друг важен аспект на присъствието на г-н Димитров в полето на националната култура е научната му дейност. Не само дисертацията му, но и всички останали статии, отзиви, монография са с теми, които рязко отличават погледа и научния подход на кандидата. Но тази оригинална различност не е за сметка на изследователската стойност; напротив – увеличава я и предизвиква основателен публичен интерес.

Третият важен дял на дейността на Мартин Димитров е преподавателската . Помня забележителната му поява в Нов български университет, после преминаването му в НАТФИЗ. И на двете места той е преподавател със своя професионална физиономия: всичко е видно и от документацията, която е представил.

Редом с всичко гореизброено, г-н Димитров осезаемо присъства и в обществения филмов живот чрез професионалните му организации – Филмаутор, Академика 21 и т.н. За него това, разбира се, е разход на енергия и време, но общите ползи са неоспорими.

В заключение искам да обобщя, че професионалната, научната и преподавателска фигура на кандидата Мартин Димитров е не само забележима в редиците на зрялото поколение, но и необходима за следващите такива.

Гласувам с категорично „За”.

Проф. д-р Станимир Трифонов